Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскоѝ“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністрація „Ґазеты Львôвскоѝ“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 147. Четверъ 4 (16) Липня 1891. Рôкъ I.

По гостинѣ въ Англіи.

Въ понедѣлокъ скôнчила ся гостина нѣмецкого цѣсаря въ Анґліи и вôнъ розпращавшись зъ своєю бабкою, королевою Вікторією, и высказавши льордови Сальсберіому своє надзвычайне вдоволенє зъ ентузіястичного принятя, выѣхавъ до Единбурґа въ Шкоціи.

Льордъ Сальсбері може дѣйстно повеличатись теперь своєю політикою заграничною, котроѝ успѣхъ зыскавъ хочь бы въ тôмъ нагороду, що цѣсарь Вільгельмъ вôддавъ єму честь своєю гостиною въ єго домѣ и дарувавъ єму дорогоцѣнный годинникъ.

Гостина нѣмецкого цѣсаря въ Анґліи не позôстане безъ дальшихъ важныхъ наслѣдкôвъ; то признають не лишь прихильники тридержавного союза але навѣть и отвертй єго противники та приятелѣ Россіи и Франціи. Отъ що говорить на прим. *Pall Mall Gazette*, звѣстный орґанъ россійскоѝ амбасады въ Лондонѣ:

„Мудро поведеный тридержавный союзъ— каже згадана ґазета — доведе, и то може вже въ недалекôмъ часѣ, до сполученя державъ въ Европѣ, бо три союзнй державы творять пôдставу, котра вже самымъ правиломъ важкости притягає другй державы. Анѣ Россія анѣ Анґлія не приступлять до тридержавного союза, але то ще не причина, длячого бы Анґлія и Россія не мали спôльно зъ Нѣмеччиною и єи союзниками старатись о удержанє мира въ Европѣ. Французы ошибають ся, коли думають, що царь має хочь бы дрôбку симпатіи, для ихъ идеѣ реваншу: они бы гôрко почули коли бы спускаючись на помôчь Россіи важились зачепити Нѣмеччину. Колибъ Французы выкликали войну и стояли бы вже надъ берегомъ пропасти, то Россія, що найбôльше, ратувала бы ихъ вôдъ заглады. Царь то чоловѣкъ зелѣзноѝ волѣ, котрый передовсѣмъ ненавидить войны и має переконанє, що Нѣмеччина, положена въ осередку державъ и опираючись на всходѣ о Россію на заходѣ о Анґлію має миръ удержувати. Знаючи добре станъ рѣчей можна сказати, що нема нѣякоѝ причины, длячого бы Россія и Анґлія не мали тридержавному союзови служити яко внѣшнй форты. Задача удержати миръ европейскій не єсть иньша, якъ лишь удержати изольованє Франціи. Франція не можна заявити нѣякоѝ иншоѝ прислуги якъ лишь ту, що ѣй вôдберея всяку можнôсть нарушити миръ. Позаякъ то єсть крѣпкимъ постановленємъ царя и анґлійского народу, то нѣмецкій цѣсарь зробивъ бы найрозумнѣйше, колибъ вôнъ зъ льордомъ Сальсберімъ розваживъ средства и дороги для удержаня мира и дальшого розширеня союза державъ середноѝ Европы.

Розбираючи такй гадки трудно позбутись того враженя, що то зъ огляду на Россію выглядає якось дивно, але то єсть рѣчь певна, що надѣя Франціи, що Россія поможе ѣй вôдзыскати Альзацію и Льотаринґію, єсть зовсѣмъ безпôдставна. Колижь парискй ґазеты зô взгляду на принятє цѣсаря въ Лондонѣ потѣшають ся тымъ, що тамъ не розходило ся о якйсь певнй умовы и списану угоду, то єсть то лишь чисте самодурство, бо насамперёдъ нѣхто не говоривъ, що Анґлія приступила до тридержавного союза на пôдставѣ угоды, а по друге нѣхто о тôмъ не сумнѣваєсь, що мимо противного твердженя парискоѝ прасы жителѣ Лондону заявили нѣмецкому гостеви якъ найбôльшу и безвзглядну симпатію. Коли въ Парижи зъ великимъ шумомъ складають Лябушерови подяку за то, що вôнъ въ палатѣ пословъ сказавъ, що народъ анґлійскій буде тѣшити ся зъ того, коли Французы вôдберуть собѣ Альзацію и Льотаринґію, то єсть то лишь нерозважна демонстрація противъ анґлійского правительства, котра устами пôдсекретаря державного Ферґусона дôстала добру вôдправу въ вôдповѣди данôй Лябушерови.“

„Разверстаніе угодій“

(До исторіи россійскоѝ культуры на Украинѣ.)

II.

Тымчасомъ жѣноцтво зъ власноѝ ініціятивы взяло тай позасыпало повыкопуванй ровы. Управитель заразъ до судьѣ та до посередника. Судья мировый („общеруссъ“ и колишнїй радикалъ) Водянюкъ, розбираючи єправу, знайшовъ, що Фонъ Дервіза ще не введено законнымъ ладомъ до володѣня крестянскими землями (значить ровы копано ще не на Дервізовôй земли!), однаечежь все таки засудивъ 80 особъ жѣноцтва на кару арештомъ по 2—3 мѣсяцѣ за самовольство. Очевидна рѣчь, що коли землѣ крестянъ не перейшли ще до Дервіза, такъ самовольство — дѣйстне самовольство таке, що пôдлягає пôдъ кару, скоили не крестяне, а Мухортовъ, копаючи ровы на чужôй земли. Жѣноцтво подало апеляцію до кієвского зъѣзду мировыхъ судьѣвъ.

Отъ якъ петрували!

(Гôрскій образокъ.)

(Конець).

По тôй пригодѣ дѣвки зôбрали ся ити на черницѣ. Хлопцѣ порозставляли довкола нихъ варту, и що лишь котра пустить ся утѣкати, завертають назадъ до громады. Дѣвки высмѣвали парубкôвъ, называли бабопасами, ледарями, нѣчо непомагало. Вôдтакъ стали просити Митра, обѣцюючи зложити парубкамъ на кварту горѣвки.

— А хто за васъ заручить? — осмѣхнувъ ся Митро.

— Мы всѣ ручимо, одна за другу!

— А хтобы вамъ вѣривъ? — озвали ся парубки.

— Бодай вамъ не було вѣры у Пана Бога, поганцѣ якйсь! — каже Зоня.

Парубки зареготались:

— Е, Панъ Бôгъ добре знає, кому вѣрити, а кому нѣ; але на ваше слово Хаимъ не повѣрить.

По довгихъ торгахъ зъ парубками, згодили ся вкôнци Зоня и Меланя дати свои новй хустки за усѣхъ у заставъ — на знакъ, що додержать слова. Имъ и на гадку не прийшло, що парубки за дурно заставôвъ не звернуть, а Митро пустивъ на черницѣ.

— Ей Митре, будемо мы васъ скидати изъ старшого; якйсь той сегорôчный Петро, якъ мокра осика, що киснє на огни та киснє, а грани дасть Бôгъ!

— Га, якъ у васъ волы пють горѣвку, — процѣдивъ Митро крôзь зубы, не выймаючи люльки зъ рота, — а вы на чернинѣ ходите, то де вже вамъ и Петра справляти. Якъ бы вы були добрй парубки, не такъ повинно бути....

— Ну, то кажѣть якъ? радьте, розказуйте, таже вы, гей тоѝ каже, на тото и є, а мы и въ огонь пôдемо.

Митро осмѣхнувъ ся, пôднѣсъ голову, вынявъ люльку зъ рота и сѣвъ на купину. Не вôдъ нинѣ, бо та й не вôдъ учора вôнъ старшувавъ межи воларями, и не одного, якъ то кажуть, уже справлявъ Петра. Єму и вѣкомъ нема старшого въ парубоцкôмъ станѣ: затягнувъ ся леґінь. Сѣмъ лѣтъ въ дѣвчинѣ кохавъ ся, та батьки мѣжь собою кояту вчипили, Зося вôддала ся, а Митро до нинѣ въ селѣ парубочить.

— Добре хлопцѣ! — каже, — будемъ петрувати, най ся сотый кає. Але майте розумъ!

— Пôвъ лѣса звалимо въ корѣню, лише словомъ киньте!

— Петра нема?

— Нема, и Павла нема; пôшли оба зъ дѣвками на черницѣ — вôдповѣвъ Иванъ.

— Добре! Слухайтежь хлопцѣ: якъ лишь оба вернуть.... Тутъ Митро прошептавъ щось тихо, щобы не чули малй хлопцѣ, що гойдали ся на колысанцѣ пôдъ березою, коло петрôвного стола.

Сонце схилило ся вже зъ полудня, якъ долѣвъ горою сходили побôчь себе два легко вôддѣленй гуртики людей. Вôдъ часу до часу меншій гуртикъ розперхувавъ ся на боки, або борше збѣгавъ на долину, якъ лишь зъ бôльшого гуртику высунувъ ся хто на передъ. То воларѣ и воларки повертали зъ „Петра“ вôдъ волôвъ, звôльненй на цѣлый день то молодшими хлопцями, то старшими ґаздами. Обидвѣ громадки наблизились дъ селу и стали на поблизькôмъ горбочку. Вчинивъ ся якйсь рухъ, бѣганина, смѣхи и крики. Въ серединѣ видно було стоячй близько себе чотири особы, а за ними Митро зъ палицею и що хвилѣ грозивъ нею въ сторону утѣкаючихъ дѣвчатъ. Парубки и дѣвчата розпочали межи собою войну, розвалюючи то купиня, то лупаючи береги потока за дерниною и землею, котрою обкидували себе обопôльно, щедро и густо. А вôйна ишла о неабы яку рѣчь. Дѣвчата хотѣли вôдбити Зоню и Меланю, що ихъ парубки повязали грубыми сѣтовяными повереслами за руки, та поприв'язували рука до руки: Меланю зъ Петромъ а Зоню зъ Павломъ. Зоня и Меланя не мали чимъ выкупити своихъ заставôвъ, а Петро и Павло ходили зъ дѣвками безъ дозволу на черницѣ.

Дарма, що Зоня и Меланя кляли ся на чѣмъ свѣтъ стоить, що не кварту а ґарнецъ горѣвки поставлять парубкамъ; дарма, що усѣ дѣвки разомъ прирѣкали ще нинѣ на музикахъ выкупити заставы; дарма, що черезъ цѣлу дорогу силували ся то пôдступомъ то силою вôдбити своихъ товаришокъ, або страшили вôйтомъ, радою, — Митро мовчавъ якъ

А посередникъ, довѣдавшись, що громада вдавала ся за порадою до попа (до когожь ѣй больш было и вдати ся, якъ не до попа?!), скориставъ зъ того на свой ручь, щобъ помстити ся надъ попомъ за власни̂ особисти̂ и приватни̂ вчинки и о̂славъ до кіевского ґубернатора доносъ, що по̂пъ баламутить крестянъ, по̂дбивае ихъ на колотнечу и по̂дъюджуе ихъ проти пана и проти начальства!...

Треба пояснити, за що Мотрунінъ запекло ворогувавъ на попа. Торо̂чнымъ лѣтомъ вмеръ Микулицькій по̂пъ Петро Дирдовскій; натомѣсть перейшовъ до Микуличь отець Василь Антоно̂въ, людина старого вже вѣку, чоловѣкъ заможный, добрый и цѣлою душею прихильный до народу. Стараючись о просвѣту своеи парохіи, отець Василь першимъ дѣломъ звернувъ увагу на школу и спостерѣгъ — разъ, що въ школѣ бракуе книжокъ про читане и по̂дручнико̂въ, а тымчасомъ въ кватиру учительки доставлено коштовну мебель такъ, що хочь бы й великому панови; а друге — що дѣтей въ школѣ, найпаче дѣвчатъ, геть поменшало проти того, якъ было позаторо̂къ. Розпытуючи крестянъ, о. Василь до̂знавъ ся, що на школу во̂дъ Дервіза прислано до Мотруніна 100 руб., але громада тыхъ грошей не бачила; за нихъ Мотрунінъ спорудивъ для учительки мебель. Далѣ, що громада вельми незадовольнена моральностю учительки, и вбачаючи во̂дносины еи до Мотруніна и навпаки его до неи, громадяне нарѣкали на те и вказували небо̂жчикови Дирдовскому, просячи его поклопотати ся, щобъ зъ Микуличь забрали учительку Домаху Калину. Нарештѣ крестяне прямо мовили: „Коли вы, батюшка, не доложите рукъ, щобъ намъ перемѣнили учительку, такъ мы, оберегаючи свою дѣтвору, зовсѣмъ не будемо пускати своихъ дѣвчатъ до школы.“ О. Василь не мо̂гъ нехтувати сего факту и вдававъ ся до епископа Ірінея Орды, що кермуе всѣма школами церковными по Кіевщинѣ. Епископъ обѣцявъ по̂сля вакацій перемѣнити учительку. А посередникъ Мотрунінъ, провѣдавши про се, якось зимою приѣхавъ до попа, и будучи по̂дъ чаркою, почавъ его спершу дорѣкати, а пото̂мъ просити, щобъ не стоявъ за перемѣну учительки. Вжежь пакъ нема що й казати, що о. Василь не послухавъ, и просивъ посередника лишити его господу. — „Ну, попе! коли ты такій, такъ я-жь тебе доѣду! Будешь ты мене знати“ — похваливъ ся Мотрунінъ, выходячи зъ поповои хаты.

Выряженыхъ громадою заступнико̂въ у Кіевѣ дѣйстно не допущено до ґр. Игнатева. Громада не знала, що чинити далѣ! По̂дходивъ часъ орати и сѣяти ярину, а тутъ Мухортовъ не дае!... Тымчасомъ и надъ поповою головою линувъ дощь зъ тои хмары — доносу, що спорудивъ посередникъ. Ґрафъ Игнатьевъ по тому доносу заразъ написавъ до митрополита Платона, щобъ перепровадивъ о. Антона до другого повѣту. Митрополитъ звелѣвъ консисторіи нарядити слѣдство, а до ґенералъ-ґубернатора во̂дписавъ, що и законъ и сумлѣне не дають ему карати попа, доки провинно̂сть его не буде доведена певными фактами. До тогожъ теперь такій важкій зъ релиґійного погляду часъ (великій по̂стъ), що не можна лишити цѣле село безъ попа, и черезъ те не дати людямъ одговѣти ся и сподобити ся св. причастія у того попа, котрого цѣле село такъ вельми шануе. Небавомъ прийшла до митрополита нова цидулка, де притьмомъ свѣтска адміністрація вымагала, щобъ яко мога швидше зсадити попа зъ приходу и закинути въ монастирь. Митрополитъ не послухавъ зновъ, запевняючи, що и грѣхъ и злочинно такъ тяжко адміністративнымъ шляхомъ карати пастиря, котрый може ще нѣчого лихого не заподѣявъ, а може то̂лько выконавъ свой обовязокъ моральный. Митрополитъ звелѣвъ прискорити слѣдство. Але не минуло, здаеть ся, и тыждня, якъ прийшовъ приказъ зъ Синоду, щобъ попа Антонова заразъ же заслати въ Радомишльскій повѣтъ до заштатнои*) церкви, въ село Злодѣевку по̂дъ доглядъ благочинного (декана) и поліціи. Мусѣла консисторія зо̂брати ся въ свято (рѣчь зъ роду у насъ нечувана!) и вволити волю Синоду, а призначене митрополитою слѣдство велено зупинити и знѣвечити!... Микуличѣ на Великдень лишили безъ попа!... Нема що й казати про те, якои великои скорботы релиґійно-моральнои зазнали они, не маючи спроможности у власному селѣ, у власно̂й церквѣ почути „Христосъ воскресе!“ Паски мусѣли нести до другого села на посвячене. Сумъ обгорнувъ село... Але се були лише квѣточки! Сущий невольный сумъ крестянъ и суще раюване Мухортова, Познякова и Мотруніна було ще попереду... И то й друге наступило за два тыжднѣ.

(Дальше буде.)

*) філіяльнои, — дочернои).

Рада державна.

(46-те засѣдане палаты посло̂въ зъ дня 14. липня). На вчерашно̂мъ засѣданю вела ся дальша дебата надъ статомъ міністерства справедливости. Пос. Евг. Абрагамовичь говоривъ о хибно̂мъ поступованю въ справахъ спадковыхъ въ Галичинѣ, домагавъ ся зменшеня оплатъ во̂дъ спадщины и реформы опѣкунства въ то̂мъ дусѣ, щобы опѣкуны не руйнували своихъ пупілѣвъ. — Пос. Барайтеръ говоривъ о загально̂й реформѣ судо̂вництва.

Пос. По̂дляшецкій представивъ дуже лихій станъ галицкого судо̂вництва и его перетяжене доказуючи при то̂мъ, що округи судови̂ суть за велики̂. Въ имени руского клюбу домагавъ ся бесѣдникъ, щобы міністеръ справедливости выдавъ розпорядженє, абы по судахъ списувано протоколы такожь въ руско̂мъ языцѣ, абы въ руски̂ свята не вызначувано терміно̂въ и щобы въ міністерствѣ справедливости установлено рускихъ уряднико̂въ.

Опо̂сля промавлявъ пос. Шнайдеръ и передовсѣмъ сконстантувавъ що есть звычаемъ, щобы свои своихъ судили. Славяне домагають ся судьѣвъ Славянъ а Нѣмцѣ Нѣмцѣвъ, але все таки — христіянъ. Колибъ такъ прийшлось ему складати присягу передъ судьею котрый бы бувъ жидомъ, то во̂нъ во̂дмовивъ бы присяги (Фореґґеръ крикнувъ: „Алежь такого чоловѣка не припустивъ бы нѣякій судья до присяги). Бесѣдникъ доказувавъ, що лишь христіянъ треба именувати судьями. Судьѣвъ жидо̂въ треба высылати хиба до Коломыѣ або до Снятина. — Пос. Пініньскій домагавъ ся передовсѣмъ зо̂льшеня числа въ судахъ повѣтовыхъ въ всхо̂дно̂й Галичинѣ а во̂дтакъ якъ найскоршого введеня устного и публичного процесу цивільного. Въ то̂мъ дусѣ поставивъ во̂нъ и во̂дповѣдну резулюцію. Наконець сказавъ бесѣдникъ, що коли правительство хоче на разѣ лишь змѣны процесу карного, то во̂нъ и его товаришѣ зголосять делкі закиды противъ нового закона карного, але возьмуть совѣстну участь въ намѣрено̂й реформѣ судо̂вництва.

Мін. ґр. Шенборнъ во̂дповѣдавъ попереднымъ бесѣдникамъ, а специяльно на жалобу пос. По̂дляшецкого, сказавъ, що признае, що жалѣ на перетяжене галицкихъ судо̂въ, суть справедливи̂, але въ послѣдныхъ часахъ пороблено вже богато, щобы тому зарадити, повідкривано нови̂ суды повѣтови̂ и окружни̂. Що до языка руского, то сказавъ міністеръ, що въ червню 1891 р. выдавъ розпорядженє, щобы зъ сторонами рускими списувано протоколы по руски. Міністеръ заповѣвъ такожь, що въ осени предложить проектъ о заведеню устного поступованя въ справахъ цивільныхъ. Наконець порушивъ ще міністеръ справу ческо-нѣмецкои угоды и збивавъ закиды по̂дношени̂ противъ неи.

той Камѣнь Турецкій, що стоить край дороги въ лѣсѣ.

— Нѣ, — каже — невѣрю дѣвоцкому накоренкови, поки не побачу передъ собою выкупъ на власни̂ очи. Жѣноче слово — якъ на водѣ пѣна, якъ мартова погода; я вже неразъ попѣкъ ся на дѣвочо̂й правдѣ.

Послѣдну, завзяту и горячу борбу програли дѣвки, подались по̂дъ напоромъ паробко̂въ, розбѣглись по корчахъ, а хлопцѣ спокойно повели вязанцѣвъ до вдовы Гануськи, де бувало во̂дбувались то вечѣрницѣ, то танцѣ, та музики.

— Святъ еси Господи! — крикнула Ганусьска, побачивши повязаныхъ за руки дѣвчатъ зъ парубками. — А се що такого?

— Справляемо Петра тай сватанки на памятку!

Зоня и Меланя якъ калина зацвили на лицяхъ, а густый по̂тъ, наче роса краплиста, выступивъ на чоло.

— А що, тѣтко Ганусько, добри̂ будуть пары, — озвавъ ся зъ реготомъ Петро.

— Нѣвроку, нѣвроку, кобы лишь Богъ позволивъ до̂ждати! — во̂дповѣла Ганусьска.

— А Богъ же бы тебе побивъ, а во̂нъ ще смѣе ся!... — каже Меланя и почала сѣпати рукою.

— Ба, ба! не дурнѣ вязали!—во̂дповѣвъ Петро.

За хвилю збѣгло ся людей повна хата й сѣни. Прийшла Меланина мати, прийшовъ и Зонинъ отець.

— Ба та якъ? За що вы наши̂ дѣти отакъ осмѣшили? — пытае гро̂зно, похитуючи головою, Зонинъ отець, Максимъ.

— Еть, хтобы ихъ смѣшивъ! — озвавъ ся поважно Митро — заручины справляемо. Не було чимъ руки имъ звязати, а добрымъ сватамъ Панбо̂гъ травичку по̂дъ руки по̂славъ; все то божій даръ.

Старый Максимъ и Меланина Сенька, выдивили на Митра зачудувани̂ очи.

— Та яки̂ заручины? — пытають обое въ одинъ голосъ.

— Якъ то, яки̂? Або вы не видите? Петро засватавъ Сеньчину Меланю, а Павло вашу Зоню.

— Ба та якъ? — пытае зновъ здивованый Максимъ.

— Най вамъ парубки, та дѣвчата скажуть; насъ тамъ було бо̂льше, не лише я самъ. Въ лѣсѣ сватанки, а тутъ зробимо при васъ заручины славни̂, щобы люде знали, якъ у насъ петрують.... Хлопцѣ! Ану, по Петровыхъ та Павловыхъ старыхъ, абы пакъ не казали, що безъ нихъ зробилось!

Повязани̂ пары сами̂ не знали, що зъ ними ся дѣе, чи Митро жартуе, чи таки на правду. А сказати по правдѣ, нѣ хлопцѣ, а ще бо̂льше Зоня и Меланя не булибъ во̂дъ того. Хлопцѣ якъ соколы, дѣвки якъ зазулѣ. И на десято̂мъ селѣ такихъ не добравъ бы, хочь зъ свѣтломъ шукай!

Парубки рухнулись:

— А може бы и музику, Митре?

— Кличте и музику, най всѣ люде знають, що то не стари̂, а й сами̂ парубки сватають, та заручины справляють.

— Ой, Богъ бы его побивъ,—загомонѣли на хатѣ дѣвки-во̂дданицѣ; — та во̂нъ отъ на правду!...

А Зони и Мелани ажь руки стрясли ся.

— Не дурѣйте хлопцѣ, — почавъ зновъ Максимъ — пустѣть дѣвокъ най идуть до дому. Неробѣть смѣху!

— Ого! — засмѣявъ ся Митро, а за нимъ парубки и дѣвчата; — що самъ Богъ звязавъ, намъ не розвязати, такъ у церквѣ кажуть....

— Ба, та якъ?

— А такъ, — каже Митро; — що разъ стало ся, те вже не во̂дстане. Шлѣть по могоричь, выпемо на щасте. Чей не схочете, щобы васъ тай вашу доньку люде высмѣвали. А зъ парубками — то не зъ Грицьомъ справа. На що разъ наважать, того и до̂пнуть. Такъ повинно бути! Правда парубки?

— Таки такъ, посылайте дѣду за могоричомъ, выпемо на щасте!

— Ба, та якъ? Я вамъ ще могоричь приносити маю! — крикнувъ розлюченый Максимъ.

— Мы сами̂ принесемо, вы лишь грошѣ дайте! Ваша Зоня и Сеньчина Маланя сами̂ навѣть заставъ на могоричь дали; отъ дивѣть ся!

— Ба, та якъ?

— А такъ, позьенити сьибенико̂въ та вѣтрогоно̂въ, позьенити, най такъ не брыкають, ааа! — зашепелѣвъ старый Проко̂пъ, входячи до хаты; — позьенити ихъ, а де они,

По промовѣ міністра, давъ віцепрезидентъ Катрайнъ нагану пос. Форсґґерови, за єго слова высказаній пôдчасъ бесѣды Шнайдера а вôдтакъ промовивъ пос. Троянъ, котрого бесѣда мала головно ту цѣль, щобы правительство завело въ Чехахъ ческій языкъ яко урядовый. Наконець промавлявъ ще пос. Поточекъ за змѣною процесу цивільного и заведеня скорого та дешевого поступованя, бо теперѣшній процесы страшно селянъ руйнують.

Перегляд політичный.

Вѣденьскій дописуватель *Czas*-у подає зъ добре поинформованыхъ жерелъ такій проґрамъ працъ парляментарныхъ на будуще: По ухваленю посольскою палатою буджету и закона фінансового на сей рôкъ, палата перерве свои засѣданя и послы розъѣдуть ся; а скоро палата пановъ прийме той буджетъ и фінансовый законъ, що до кôлькохъ днѣвъ скôнчить ся, — буде парляментъ около 23 с. м. вôдроченый ажъ до осени. Зъ початкомъ жовтня мають бути знову скликаній обѣ палаты, а міністерство фінансôвъ предложить имъ заразъ проєктъ буджету на рôкъ 1892. Правительство надѣєсь, що черезъ жовтень и падолистъ ажъ до 8 грудня буджетова комісія и Рада державна упорають ся зъ тымъ проєктомъ.

Рôвночасно мають въ жовтни и падолистѣ радити спôльні делеґації, котрѣ сего року зъ черги мають засѣдати у Вѣдни, бо минувшого року радили у Пештѣ. Около 8 грудня по ухваленю буджету будуть перерваній засѣданя Рады державнои а будуть скликаній соймы. Сесія соймова маε тревати до конця лютого, а опôсля збересь знову Рада державна.

Pol. Corr. дôстала вôдъ свого петербурґского кореспондента вѣсть, що вôдновлене тридержавного союза и становище Анґлии до того союза зробило въ петербурґскихъ мѣродайныхъ кругахъ больше враженє, якъ того загально сподѣвали ся. Въ наслѣдокъ того союзъ Россіи зъ Францією въ нинѣшныхъ условіяхъ ставъ ся лишь пытанємъ часу та можна сподѣватись, що французско-россійскі вôдносины стратять незадовго свôй дотеперѣшный тактъ непевный характеръ.

Французка ескадра загостить до Кронштадту 25 с. м. а на єи стрѣчу выѣдуть Вел. кн. Алексѣй, французскій амбасадоръ, ґр. Игнатьєвъ и репрезентанты прасы. Вечеромъ вôдбудесь въ Петергофѣ двôрскій обѣдъ, на котрый будуть запрошені французкі офіцеры.

най ся хоць придивлю цьи є на сьцьо! Еее! Ади!

Въ хатѣ наставъ реґôтъ. А на Прокопа лише окомъ кинь, мусишь ся смѣяти, такій бувъ дотепный, хоч уже и волосъ лѣта побѣлили.

— А де вы сьтарй? Цього сьтоите, вываливши слѣпаки, якъ быцьокъ на нові ворота; по могориць, по могориць, най сьи дѣти зьенять та зьдоровй дыхають; мозье и я попри нихъ порціейку сьокосьтую. Позьенити псявѣры! Ааа!

И де вже лишь Прокôпъ свои пальцѣ вмочить, тамъ на єго таки стати мусить. А хлопцѣ не голѣручь коло Прокопа запопадали. До пôзнои ночи гуляли у вдовы Гануськи, поки пôдхмеленый та розохоченый Максимъ не ставъ хиляти шапкою передъ Прокопомъ.

— Свате, то моя дитина, — каже — най же и въ моѣй хатѣ сватанки кôнчать ся....

* * *

Заразъ таки въ недѣлю голосили першй заповѣди Петра зъ Меланею, а Павла зъ Зонею. Митро вышовъ зъ церкви та ставъ коло парубкôвъ.

— Доброго ты Петра умѣєшь справляти! — обôзвало ся кôлька ґаздôвъ. Митро осмѣхнувъ ся, парубки загудѣли въ одинъ голосъ:

— А правда? Най ся сотый кає!

П-о Полажинъ.

Опогдашна вѣсть будь то бы кн. Фердинандъ болгарскій выѣхавъ назадъ до Софіи показалась неправдивою. Князь вернувъ лишь зъ Карльсбаду до Вѣдня и выѣхавъ зъ вôдси на дальшу курацію до Ґастайну де перебуде три недѣлѣ.

Поголоска о признаню султаномъ кн. Фердинанда законнымъ княземъ болгарскимъ не втихає а до неи прилучилась теперь нова. Кажуть именно, що сими днями має выѣхати зъ Софіи спеціяльный посланникъ до Риму въ справѣ признаня князя законнымъ княземъ и черезъ Италію.

Новинки.

— **Именованя.** П. міністеръ просвѣты именувавъ дѣйстными учителями при школахъ середныхъ: Игн. Рихлика въ Ярославѣ, Ем. Берҥгарда зô Станіславова въ Дрогобичи, Вол. Боярского зъ Тернополя въ Перемышли, І. Бидзиньского въ Краковѣ, К. Бжостовича зъ зъ Сянока въ Яслѣ, Винк. Франка въ Перемышли. В. Гловиньского въ Ярославѣ, Бр. Ґжановского зô Львова, дра А. Карбобяка зъ Кракова, Ст. Рѣпиньского зô Львова и Тад. Коломлоцкого — у Вадовицяхъ; Арона Кона зô Львова въ Станіславовѣ, Ник. Мазановского зô Львова въ Бохни, Винк. Місьолека зô Львова въ Станіславовѣ, Едв. Шірмера зô Львова въ Стрыю, Іос. Старомѣского зô Львова въ Дроґобичи, Іос. Загродского зъ Перемышля въ Тернополи и Сев. Зарицкого зъ Коломыѣ до рускихъ паралєльокъ въ Перемышли; — мѣсця учительскй одержали: дръ І. Бистронь зô Стрыя при III-ôй ґімназіи въ Краковѣ, Дмитро Чеховскій зъ Вадовиць при рускихъ паралєлькахъ въ Перемышли, Теоф. Ербенъ зъ Вадовиць при ґімназіи въ Станіславовѣ, Людв. Козакевичь при ґімн. въ Ряшевѣ, кс. І. Крупиньскій зъ Вадовиць мѣсце катихита при школѣ реальнôй въ Краковѣ, Эев. Полякъ зъ Дрогобича до ґімн. св. Яцка въ Краковѣ, дръ І. Раєвскій зъ заведеня єзуитского въ Хировѣ при ґімн. въ Тернополи, І. Сендзимиръ зъ Вадовиць въ Золочевѣ, А. Стефановичь зъ Дрогобича при школѣ реальнôй въ Станіславовѣ, Ив. Верхратскій зъ Ряшева при рускôй ґімназіи у Львовѣ, Вол. Забєжевскій зъ Ярослава при ц. к. школѣ реальнôй у Львовѣ, Яц. Зелиньскій зъ Ряшева въ Ярославѣ, дръ В. Ціпперъ при нѣмецкôй ґімн. у Львовѣ. — Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала: учителя Петра Островского въ Делявѣ дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Олешовѣ; Павла Здуня дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Добрѣховѣ.

— **Міністеръ справедливости** дозволивъ судьѣ повѣтовому въ Городенцѣ, Стан. Темпльому, на єго власну просьбу, перенести ся до Дрогобича, и именувавъ адъюнкта суду повѣтового въ Старôй соли, дра Венедикта Вайнреба, судѣєю повѣтовымъ въ Городенцѣ.

— **Руско-народный театръ** здержавъ на разѣ свôй приѣздъ до Чорткова и дасть дня 15, 16, 18 и 19 с. м. представленя въ Копычинцяхъ.

— **Титъ Келяновскій,** бувшій посолъ до Рады державнои и властитель дôбръ Ковлова померъ передвчера у Львовѣ.

— **Въ справѣ ґімназіи въ Бучачи** була оногдѣ у міністра дра Ґавча депутація, зложена зъ бучачкого бурмістра Штерна, Вл. Гнѣвоша и посла Бльоха. П. міністеръ заявивъ, що дасть вôдповѣдь ще передъ кôнцемъ сеи сесіи парляментарнои, скоро порозумѣє ся зъ референтомъ тои справы.

— **Нова читальня**. Въ селѣ Махнôвку, сокальского повѣта отворено торжественно дня 6 с. м. читальню для тамошныхъ свѣтлыхъ господарѣвъ заходами тамошного пароха, о. Черевка. Пôдчасъ торжества вôдчитавъ о. Кузикъ поучаючій выкладъ о господарствѣ, а дочки о. Черевка деклямували. Торжество розпочалось посвяченємъ нового будынку громадского, въ котрôмъ мѣстить ся читальня, а посвяченя доконавъ парохъ зъ зъ Белза, о. Паславскій разомъ зъ своимъ сотрудникомъ о. Кузикомъ.

— **Градъ.** Пишуть намъ, що дня 10 с. м. о 5 год. вечеромъ вытовкъ градъ въ селѣ Глубôчку, пов. борщѣвского засѣвы на просторони 1700 морґôвъ. Градъ бувъ величины волоского орѣха, а подекуды падали куснѣ леду. Шкоды великаньскй.

— **Зъ туги за коньми,** що десь пропали замкнувъ ся въ Хоростковѣ молодый господарь Чорненькій въ коморѣ и невыходивъ зъ неи черезъ довшій часъ, звалюючи вину на свою 17-лѣтну жѣнку. Жѣнка обавляючи ся, щобу собѣ зъ туги чого не зробивъ, увôйшла до коморы. Чорненькій хопивъ сокиру, розчерепивъ жѣнцѣ голову, а вôдтакъ ще и горло пôдрѣзавъ. Окровавленый кровію своеи жѣнки, положивъ ся при нѣй, якъ бы нѣчого й несталось. Приклыканый дръ Гладѣй давъ бѣднôй молодици першу помôчь, хочь не робить надѣѣ на єи житє. Чорненькій мабуть збожеволѣвъ, або лишь удає.

— **Ще одного не охрестивъ, а другй родять ся**. Въ россійскôмъ селѣ Курску справлявъ одинъ селянинъ цѣкавй хрестины. Єго 30-лѣтна жѣнка, варовитого здоровля, повила одного дня сына. Третого дня встала зъ постелѣ и почала заходитись зъ хрестинами новонародженого сына. Пôдчасъ хрестинъ заявила, що она ще при надѣѣ, и въ два дни повила двѣ здоровй дѣвчины. Мати и тройняки живуть собѣ здоровй.

— **Вуйко Бурмыло ходили на „спацеръ“.** Оногдѣ на площади Єлисаветы въ Черновцяхъ повставъ великій страхъ и крикъ. Люде побачили именно, що хмурвый кудлатый вуйко, хочь впрочимъ смирненькій собѣ и спокôйный нашь медвѣдь зъ цирку Сідоліого вышовъ собѣ непостережно зъ своеи клѣтки и хотѣвъ мабуть оглянути мѣсто. Побачивши унiформовану сторожу огневу передъ собою, и то не зъ пустыми руками, — давъ ся вуйко безъ найменшого спротивленя запровадити на свою кватиру.

Всячина.

Таки побрали ся. Въ Анґліи въ мѣсцевости Кольдъ-Ашлей вôдбуло ся сими днями свого рода весѣлє: молодый має 86 а молода 87 лѣтъ. Они мали побрати ся ще 66 лѣтъ тому назадъ и тогды вышли вже були заповѣди, але зайшли були всѣлякй перешкоды и они розôйшли ся. Вôдъ того часу чоловѣкъ бувъ чотири разы жонатый а жѣнка три разы вôддавала ся, ажь наконець таки дочекали ся того, що могли побрати ся.

Штука, наука и література.

— **Выдавництво „Літературно-науковои Збôрки“ питомцѣвъ львôвскихъ** має честь повѣдомити П. Т. передплатникôвъ, що печатанє Збôрки вôдложено на мѣсяць жовтень, задля того, що сего року присѣшено на выдѣлѣ теольоґічнôмъ конець року шкôльного а выдавцѣ не булибъ въ силѣ упоратись зъ коректою. Пренумерату просимо надсылати на руки п. Володимира Герасимовича, богослова 4-го року въ Яновѣ коло Львова. Вôдъ Выдавництва „Літературно-науковои Збôрки“:

Павло Кудрикъ, Микола Герасимовичь.

Торгъ збôжемъ.

15 липня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9·50 10·30	9·25 10·—	8·90 9.85	9·50 10·50
Жито	7·——7·50	6·50—7·20	6·20—7·05	7·——7·65
Ячмѣнь	7·——7·30	6·— 10·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·— 8·—	7·——7·35	6·40—6·75	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13.—	12·—13·—	12·2513·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	18·—19·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 15 липня. Комісія санітарна предложила свое справозданє о заведеню палатъ лѣкарскихъ. Здаєсь що дотычне внесенє буде вже на осѣннôй сесіи залагоджене.

Берлинъ 15 липня. Наспѣла тутъ вѣсть о повнôмъ неурожаю въ Россіи. Зачувати, що мін. Вышнеградскій закуповує всѣ запасы збôжа, щобы бути готовымъ на всяку евентуальность.

Букарештъ 15 липня. Панна Вакареску, зъ котрою хоче женити ся румуньскій наслѣдникъ престола, занедужала небезпечно на запаленє мозку. Сама королева доглядає недужу.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоитъ 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрî частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

АПТЕКА ПÔДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручаѥ:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафлегмленя, остроты крови, недокровности, скрофуламъ и т. д.; **бѣлый** пріятнѣйшій ôдъ першого, бо двократно чищеный и дестильованый. До набутя въ бутелькахъ по 60 и 80 кр.

Рôкъ 1843 заложеня

ЗНАМЕНИТА

МАСА ВОСКОВА

власного выробу

загально за найлѣпшу узнана

такожь

ГЛЯЗУРА БУРШТИНОВА

до лякированя пôдлоги, сохне дуже скоро

заразомъ

головный свôй складъ

фарбъ, покостôвъ, лякерôвъ, неменше такожь оливу до паленя и до машинъ

поручаѥ

ВОЛЬФЪ ЧОППЪ

у Львовѣ Жôвкôвска ч. 2.

Рôкъ 1843 заложеня.

Дръ Евгеній Бачиньскій,

по дволѣтной практицѣ въ Низшой Австріи вернувъ до краю и осѣвъ въ **Збаражи.**

500

найновѣйшихъ взорôвъ краєвыхъ зефірôвъ, полотенъ и оксфортôвъ отримавъ и спродаѥ найтаньше

Центральный складъ

ПОЛОТЕНЪ

корчиньскихъ

Львôвъ пл. Маріяцкій ч. 1

„Пôдъ Прядкою“.

Прôбки франко.

Яковъ Федеръ

бувшій секундаріюшь общого шпиталя у Львовѣ, осѣвъ въ **Устю зеленôмъ.**

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Соксельета

МОЛОКО

стерилизоване

пôсля методы того професора, єсть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступаѥ цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормленî тымъ молокомъ не слабують на жаднî слабости жолудковî або кишковî и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштуѥ найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя пріймаѥ

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовой ч. 14 (побôчь Центральнои Кавярнѣ.

ЗАКЛАДЪ

ДИЕТИЧНО-ГИҐІЕНІЧНЫЙ

ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО

у Львовѣ,

Канторъ при улици Валовôй ч. 14.

поручаѥ **францускій курацîйный**

COGNAC

по **3** зр. а. в. фляшка.

MALAGA

въ ориґінальныхъ фляшкахъ 3/4 літров. по 2 зр. 60 кр.

Замовленя на провинцію залагоджують ся вôдворотною почтою.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручаѥ выпробованî и за скуточнî узнанî

Пигулки зъ Гуаяколемъ

знаменитî въ недугахъ грудныхъ, яко презерватива наколи зайде обава сухôтъ, такожь въ початкахъ хоробы радикально убиваючî бактеріи. — **Цѣна пуделка 1 злр.** (Зô способомъ ужитя.)

EXCELSIOR

Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевыхъ терпѣняхъ именно застарѣлыхъ, объявляючихъ ся ломаньемъ костей и т. п.

Велике число узнань и подякъ, позваляє менѣ запоручити, що дешеве се домове средство лѣчить всякî, хотьбы застарѣлî зъ давныхъ лѣтъ ревматизмы.

Цѣна фляшки 60 кр. в. а. (зô способомъ ужитя.)

Подяка. Всч. п. Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ.

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйшî слова подяки за Вашь дѣйстно чудесный *Excelsior*. Страшнî терпѣня, якî выдержавъ я зъ кождою змѣною воздуха, довгî лѣта треваючî болѣ въ костяхъ нôгъ, котрымъ нѣ одна сѣрчана купѣль помогчи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôднятî, по неužертю кôлькохъ фляшокъ „Excelsior“-а. — Вдячнôсть моя для Васъ Пане треваги буде якъ довго жити буду, а першимъ єи ôдгомономъ най будуть тî слова моєи подяки.

Краковъ, 16 лютого 1891. **Антоній Гордыньскій.**

Прошу адресовати **В. Виткевичь**, аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.